

Neuvěřitelné výročí prof. Žaloudíka aneb jak stárnout pouze podle kalendáře

S prof. Žaloudíkem, tehdy ještě neovněčeným mnoha tituly, jsem se setkal nedlouho po mém nástupu do Masarykova onkologického ústavu. Měl jsem to štěstí, že v rámci tehdejšího chirurgického oddělení jsem s ním sdílel společný inspekční pokoj.

Velmi rychle jsme našli společnou řeč, protože oba jsme sdíleli nejen určitou míru rebelantství, ale i jakýsi smysl pro nesmysl. To vedlo k tomu, že jsme spolu probírali vše možné, od závažných odborných témat pochopitelně i přes politiku až po nejrůznější absurdity. Ať bylo tématem našich rozprav cokoli, nikdy nebyly nudné a troufám si říci, že vždy vedly k něčemu pozitivnímu. Zpětně musím ocenit i to, jak nás ostatní dokázal strhnout k výzkumu a publikacím, a to takovou formou, že jsme si to ani neuvědomovali.

V rámci práce na chirurgii jsme spolu samozřejmě strávili mnohé hodiny na operačním sále. Pro „nechirurgy“ existuje představa zaujatého týmu, který upřeně sleduje operační ránu a ani nedutá. Takto to skutečně někdy na sále vypadá, zvláště ve vypjatějších okamžicích, ale práce chirurga na sále znamená i spoustu rutinních činností, při kterých se opět probouzí živá debata, jak odborná, tak i běžná. Operovat s Honzou bylo vždy velmi příjemné, a to jak v roli operátora, tak asistenta, vždy se člověk poučil, ale i pobavil. Jako mladší kolega jsem často ocenil jeho pomoc v obtížných situacích.

Čas oponou trhnul a změněn je svět. Krásné časy těsné spolupráce pominuly, temné síly nakrátko zvítězily a Honza se přesunul na jiná pracoviště, s grácií jemu vlastní situace využil k posílení svého vlivu na onkologii a onkochirurgii a postupně za tímto účelem vstoupil i do politiky.

Zde je nutno zdůraznit, že i tam si vždy udržel zdravý nadhled a nikdy se nestal pravým papalášem. Jeho snahy a názory si udržely vždy kontinuitu a zacílení na podporu onkologie a onkochirurgie,

ale i na zlepšení zdravotnictví jako celku a vždy byly racionální. Opakovaně udivoval, a někdy i trochu provokoval, svými články a komentáři, v čemž nadále zdárně pokračuje. Nutno uznat, že jeho provokace obvykle padly na úrodnou půdu a po počátečních protestech vedly k posunu problémů k nápravě.

Každý, kdo jej někdy slyšel přednášet nebo četl jeho články, může souhlasit, nesouhlasit, být uražen, pobouřen, pobaven, ale nikdo nemůže být zduřen! Jeho schopnost myšlenkově propojovat zdánlivě naprosto nesouvisající jevy, a vytvářet tím zcela neotřelé pohledy na problém, je prostě úžasná, zábavná a hlavně objevná. V současnosti se již pravidelně objevuje i v různých videocastech a dalších moderních médiích, kde je možno jeho myšlenky vstříbat naživo. Doporučuji.

Nesmazatelnou stopu zanechává v Masarykově onkologickém ústavu, kde se zasloužil o tolik věcí, že jen jejich vyjmenování by vydalo na celý článek. Některé jsou zjevné, některé, a možná i ty důležitější, si uvědomují jen zdejší pracovníci, každopádně jeho příspěví z velké části posunulo ústav na současnou pozici. Nezanedbatelný je i Honzův vliv na vývoj Lékařské fakulty Masarykovy univerzity, ale tady bych asi jen opakoval důvěrně známá fakta.

Vždy jsem obdivoval Honzovu analytickou mysl, která dokáže vidět a tušit souvislosti pro jiné skryté a současně nacházet velmi kreativní a neobvyklá řešení. Dnes se spolu setkáváme méně často, ale vnímám, že tato schopnost u něj s časem spíše zraje.

Mohl bych tady vyjmenovávat jeho odborné úspěchy, které jsou nezanedbatelné, ale jak znám Honzu, tak za největší úspěchy považuje ty, které nejsou připisovány přímo jemu, ale které svou činností inspiroval nebo přímo „protlačil“, a to je obrovský posun tuzemské onkologie a onkochirurgie z periferie na přední místa ve světě.

Prof. J. Žaloudík a doc. T. Kazda ožívují v březnu 2024 příběh dr. Fausta a Meffistofela před lipským Auerbachovým sklepením, kde inspirace pro svá díla, kromě naší delegace, sbíral i J. W. Goethe.

Při pohledu do kalendáře (na rozdíl od Honzy, který si vždy pamatuje všechno, potřebuji elektronické pomocníky, kteří mi vše musí připomínat), jenž mi ukazuje neuvěřitelnou cifru u Honzových narozenin, nevěřím vlastním očím: tento duševní mladík se dostává numericky mezi úctyhodné starce? Pro mne, a předpokládám i pro mnohé jiné, bude Honza vždy úctyhodným mladíkem!

Milý Honzo, vše nejlepší k sedmdesátinám!

Vuk

*doc. MUDr. Vuk Fait, CSc.
Masarykův onkologický ústav, Brno*